

[Dahlggaard.]

bidragene efter en glidende skala, altså en procentvis andel af forskellen mellem den faktiske lejeindtægt og den omkostningsbestemte leje. Boligministeren har ret i, at det forudsætter, at man gør sig klart, hvad den omkostningsbestemte leje er, men det kan ikke være nogen væsentlig indvending fra boligministerens side, da det jo er noget, som også er nødvendigt i hans eget forslag.

Men så siger boligministeren, at han er bange for, det kan føre til større uenighed mellem lejere og ejere end det forslag, han har stillet. Dét må jeg sige at boligministerens opfattelse af den menneskelige natur er ganske anderledes end min. Da jeg var arbejdsminister, gjorde jeg den erfaring, at hvis parterne på arbejdsmarkedet kunne træffe en aftale med hinanden på statskassens bekostning, så gjorde de det. Jeg tror, boligministeren vil opdage, at hvis ejere og lejere kan lave en aftale med hinanden på statskassens bekostning, så gør de det. Derfor tror jeg, at det forslag, som det radikale venstre har stillet, vil befordre større enighed mellem ejere og lejere end det forslag, boligministeren kommer med, og som jo gør det fuldstændig umuligt for ejerne og lejerne indbyrdes at træffe aftale om noget, der gør indgreb i de 1 pct. eller efterhånden 2 pct. i udlejningsbidrag, som det offentlige skal have.

Det tredje punkt, jeg har, var dette, at en paragraf i lovforslaget giver boligudvalget myndighed til at ændre i loven. Dét siger boligministeren, at han vil sende spørgsmålet om det rimelige eller ikke rimelige i det videre til justitsministeren. Jeg er ikke særlig ivrig efter at få at vide, hvad justitsministeren mener om denne sag, jeg er meget mere ivrig efter at få at vide, hvad folketingets udvalg vedrørende forretningsordenen mener, og det skal vi nok sørge for, også uden boligministerens bistand, at få skabt klarhed over.

Men for at sige det rent ud: det radikale venstre har den opfattelse, at gennemføres en lovgivning som den, der her er tale om, kan den kun ændres ved ny lovgivning på normal måde her i folketinget.

Jeg har et par bemærkninger til hr. Henning Philipsen, der var inde på, at så snart man fik den nye regering i 1968, blev bolig-

forliget af 1966 tilsidesat. Nu er boligforliget jo gerne sådan, at de består af aftaler, man træffer med hinanden, og så skal man lade være med at angribe hinanden, så skal der være politisk ro om det. Det er en bemærkning, der vel i almindelighed er overflødig, men det er den altså ikke, når det er hr. Henning Philipsen, det drejer sig om. Nu har vi hørt, hvordan han til glæde for os andre kaster sig over boligministeren, fordi denne har fremsat et forslag, som hr. Henning Philipsen selv har været med til at bede ham om at fremsætte; jeg tænker her på spørgsmålet om, hvordan andelsboliger skal behandles.

Men hvad var det egentlig, der skete med boligforliget i 1966, da der kom en ny regering? Der skete det, at til trods for at der står i dette boligforlig, at kvotaen for almennyttigt byggeri skulle være 13.000 boliger, kom socialdemokratiet og stillede forslag om, at denne kvota skulle sættes op til 20.000. Det betragtede vi som et brud på boligforliget og på ånden bag boligforliget, og i øvrigt: hvis vi havde rettet os efter det, havde vi altså i dag ikke haft 4.000-5.000 tomme almennyttige boliger, vi havde haft mellem 20.000 og 30.000, så det var da godt, vi ikke rettede os efter det.

For det andet stillede vi forslag om en rentelåneordning, og den blev gennemført, men kom aldrig til at træde i kraft. Det var ikke et brud på boligforliget, det var en udbygning på boligforliget. Det, der var sket, hvis vi ikke havde stillet det forslag, ville jo være, at rentesikringsordningen ganske stille løb ud, og det var der ingen der var interesseret i, heller ikke hr. Henning Philipsen og hans parti. Denne rentelåneordning har i øvrigt så stor lighed med indeksfinansieringsordningen, som vi nu beskæftiger os med, at der var tale om at foregribe nogle ting, som hr. Henning Philipsen jo i dag er blevet enig i.

Så var der for det tredje boligminister Hastrups parcelhuslov, hvorefter man satte værdien af egen bolig for fremtidige ejere til 4 pct. af den daværende seneste vurdering. Det var noget, alle partier blev enige om, ikke noget brud på boligforliget. Tilbage er der én ting: at man lavede nogle regler for forhøjelse af lejen ved genudlejning, og hvis vi havde fastholdt disse regler og den nuvæ-